

Направи добро — да намѣришъ зло

(по Гл. Успенски)

Единъ селянинъ се връща отъ гумното си и носи подъ мишница празенъ чувалъ и въ дѣсна ржка здрава тояга. Върви си и току изведнажъ вижда — отсреща припка запъхтянъ вълкъ и вика що му гласъ държи:

— Селяко, ей селяко! Скрий ме, моля ти се, по-скоро, защото ме преследватъ ловци нѣкакви.

Селянинътъ си помисля малко, но после разгъва чувала, отваря го и пѣхва вжтре вълка. Ловчитѣ нищо не забелязаха и отприпкаха нататѣкъ. Сега селянинътъ отвързва чувала и пуска вълка. Но, щомъ се видѣлъ отново на свобода, вълкътъ се извърща къмъ своя спасителъ и му казва:

— Сега, приятелю, ще ми позволишъ да те изямъ.

— Че какъ така — „ще те изямъ“? Нима тѣй се отплаща сторено добро? — пита въ недоумѣние слисаниятъ селянинъ.

— Ей тѣй нѣ. Защото всѣко извършено добро се забравя, — отвръща неблагодарникътъ.

Селянинътъ почналъ да го увещава и да му доказва, колко той е неблагодаренъ и непризнателенъ. Най-после вълкътъ му казва:

— Дай тогава да попитаме когото щешъ. Ако и той каже, че сторено добро се забравя, тогава бездруго ще те изямъ.